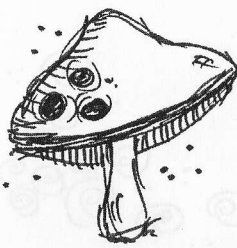

mara dinu

ziua de mâine s-a ascuns
acum două zile

EDITURA VREMEA
BUCUREȘTI

2018

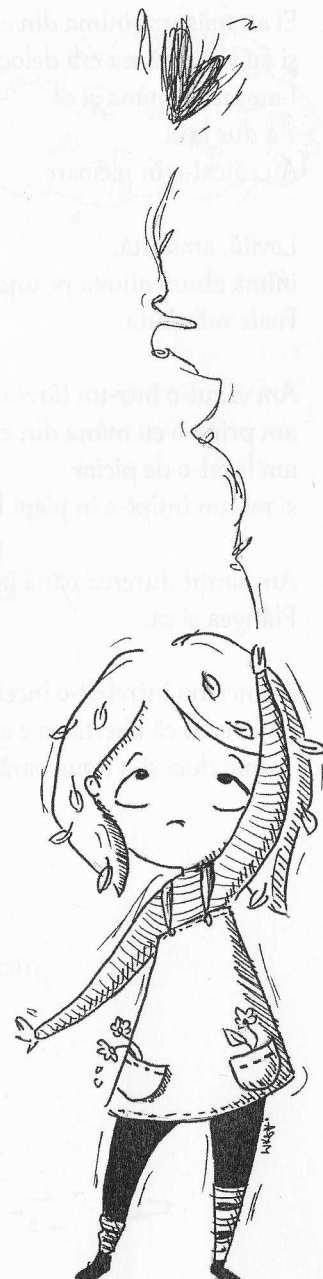
Inima

Pasărea
se zbătea în colivia de oase,
vrând să-mi sară din piept,
să iasă afară, în lumea cea mare,
să se despartă de mine. Nu știi că
inima bubeie
când nu îi mai place?

Dar ea, mică și ușoară,
nici nu bănuia
cum este afară!
Mai ușoară ca aerul,
s-a ridicat din mine, către nori,
căzând într-o ploaie acidă,

Și-a scuturat penele și fulgii
și-a continuat,
cu arsuri pe cioc, pe ochi,
văzând acum distorsionat
lumea cea mare de afară.

S-a-ntins peste un oraș aglomerat
și s-a dăruit unor oameni dezinteresați,
oameni cu experiență,
ale căror inimi plecaseră deja
în lumea cea mare.
Și nu se mai întorseseră.

Respect pentru oameni și cărți

Ei au măsurat inima din cap până-n picioare
și au văzut că nu era deloc bănuitoare.

I-au întins mâna și ea
s-a dus la ei.

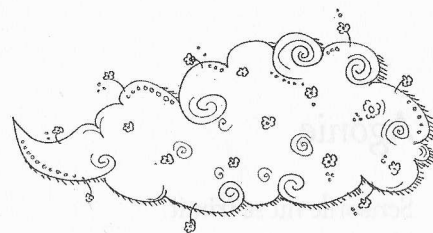
Au călcat-o în picioare.

Lovită, amărâtă,
inima zbura aiurea pe unde apuca.
Poate mă căuta.

Am văzut-o într-un târziu,
am prins-o cu mâna din zbor,
am legat-o de picior
și mi-am înfipt-o în piept la loc

Am simțit durerea până în cel mai mic tendon.
Plângea și ea.

Atunci am întrebat-o încet:
„Ai crezut că libertatea e afară.
Te mai duci și-a doua oară?”

La drum

Am strâns grijile într-un penar mai vechi
și l-am închis cu un fermoar ermetic.
L-am pus bine în dulapul care minte
când e întrebat cum se mai simte.

Mi-am adunat ideile de pe pereți,
le-am aliniat prin buzunarele cărpite,
mi-am luat curajul în mână, tremurând
și am plecat la drum pe-o frunză însorită.

Ramurile se-nclinau periculos,
dar fără nicio ezitare,
am alunecat din frunză, pe copac în jos
și-am atins curând pământul.

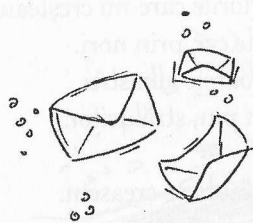
Cu aripile întinse am gustat din aer,
păstrând ceva din el și pentru mâine.

Am rupt din florile care-mi creșteau în păr
și le-am lipit de cer, prin nori.
Am pictat și Soarele albastru
într-un galben pur, strălucitor.

Apoi m-am uitat la ce creasem.
La drum.

Agonie

Scrisorile nu se trimit.
Un copac mic rage tare
undeva în depărtare.
Nu regret că m-am urnit
din locul meu întunecat
și că am reînviat
sub forma unei frunze.
Scrisorile nu se trimit.

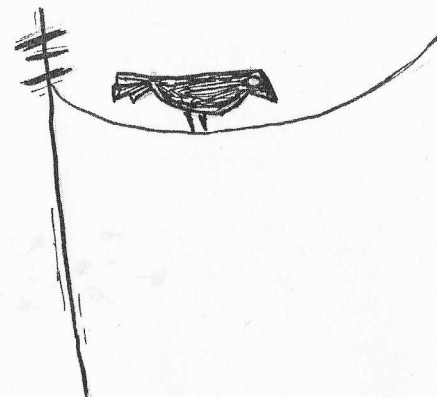
Am întârziat

Ieri am întârziat,
nu mi-am mai udat deșertul.

Azi este prea uscat,
vrea să se ofilească,
eu mă sperii
și încep să-i pun apă.

Mâine am întârziat,
nu mi-am mai uscat deșertul.

Azi timpul s-a oprit,
eu tot am întârziat
în deșertul meu
scufundat.

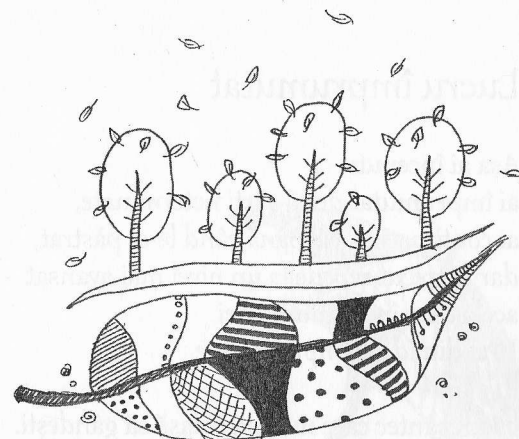
Frunzele tale

Frunzele se încolăceau pe străzile murdare,
noi fugeam.

Frunzele făceau spirale, valuri,
noi ne scufundam.

Frunzele se spărgeau în copaci,
strobeau ramurile până în vârf,
copacii se contaminau cu frunze;
străzile rămâneau pe jos,
murdare.

Noi călcam străzile în picioare
tu aveai prea multe ramuri
și mă contaminai cu frunzele tale.

Grădina

Am plantat două dealuri în grădina pe care o port în spate
și am urmărit cum cresc și formează o vale cu vânt.
În vale se absorb fluturii dintre ramurile aruncate
ale copacilor înfiți adânc în pământ.

Am desenat pe cer o linie strâmbă de avion
apoi am pufăit din pipă să crească și câțiva nori.

În mijloc am asamblat,
desigur, un alt copac,
însă unul mai mare ca lumea
și mai bătrân decât viața.

Un copac care crește neîncetat,
ca în el să încapă toată lumea și
fiecare bucată din inima mea.

Lucru împrumutat

Așa ai început:

ai împrumutat două cărți neterminate,
ai continuat cu ele până când le-ai păstrat,
dar ai trecut repede la un nivel mai avansat –
acela de-a împrumuta idei.

Una din ideile împrumutate

îți zicea

că un cântec care nu țipă te lasă să gândești.

Ai ascultat-o, iar gândurile tale au început să urle.

Nu ai acum de ce să plângi,

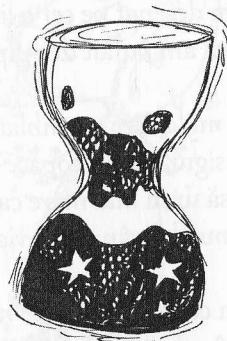
trebuie să înțelegi că toată viața e un împrumut.

Timpul se înnoiește în fiecare secundă.

Apoi e împrumutat de la unii la alții, care-l mai scapă
dintre mâini.

Și așa se pierde și el.

Ca fiecare lucru împrumutat.

Ai grijă

Stai pe spate
într-o câmpie,
copac singuratic,
o păpădie.

Toți ne legăm,
nimeni nu știe.

Cui îi pasă?

Azi ai voie să ieși pe terasă.

Să știi c-o să plouă,

pune-ți paltonul.

E găurit.

N-ai nici umbrelă.

Ce amefit...

stai cu capul dezgolit.

Vezi că-ți cade o idee!

Ai grijă.

Azi toată lumea plouă.

S-au făcut râuri mari

peste tot prin oraș.

Mașinile s-au blocat,

un canal a explodat.

Te rog ai grijă azi.

Ești deja ud,

deja la fundul unui lac.

Eu te-am avertizat

să ai grijă azi...

Blocuri

Am avut o stare să merg pe stradă, pe afară.
O stare în care nu mă puteam mișca, căci blocurile sunt prea
înghesuite.
Puteam doar să merg, fără să mă mișc,
să văd, fără să gândesc.

Cu neuronii în stare latentă, printre blocuri mici și gri,
într-o lume în care când vrei, când nu vrei să fii.

Nu știu cum, dar puteam să privesc doar înainte.
Nu știu cum, dar dacă închideam ochii era mai bine.

Până mă loveam de un bloc mic și gri.
Ochii se resemnau ca niște copii
și rămâneau deschiși –
oameni pe sus, pe jos
nimic de folos.
Se uitau și ei unii la alții,
se găseau interesanți.
Figuri ușor distorsionate
cu capul mare,
cu doar două picioare
dar multe intenții.
Ei erau interesanți.
Dar nu toți.

Tu – ai părul prea scurt.
Mai trage de el.

Ce ești așa scund?
la-ți alte picioare.
Dar numai două, nu uita.
Tu de ce zâmbești?
Cumva îmi mulțumești?
Ha, ce prost ești!
De ce nu mai zâmbești?
De ce ești trist, bucuros, nervos, atent, așa lent, ușor
dement,
de ce te miști, respiri, de ce clipești?
De ce te chinui să te uiți la ceilalți, de ce te uiți pe
stradă?
Ai ieșit și tu din casă,
puteai să rămâi.
Nu ne place de tine,
ce cauți printre noi?
Du-te în casă nu mai sta așa!
Ce mers ai, mai bine stai pe loc.
Porți ochelari, ești cumva miop? Nu-i bine.
Scoate-ți ochii, ești defect
șapca la gunoi, pantofii la fel,
trage de picioare, un umăr mai sus.
Așa se poartă acum.
Chiar nu ți s-a spus?
Mergi mai cocoșat,
calcă apăsător,
scoate-ți glezna,
capul mai pătrat,
taci din gură, nu te-am întrebat!
Râzi zgomotos,
rupe corzile vocale,
smulge-ți pielea –
e prea bronzată de la soare.

